Ένα σινιάλο αλληλεγγύης από τα Γιάννενα για την Κατάληψη του Βοτανικού Κήπου Πετρούπολης

Στις 24 Ιουλίου, το κράτος σε αγαστή συνεργασία με τον Δήμο Πετρούπολης επιτέθηκε στην κατάληψη-ελεύθερο κοινωνικό χώρο του Βοτανικού Κήπου που λειτουργούσε στην περιοχή εδώ και 14 χρόνια. Μέσα σε αυτά τα 14 χρόνια, ο Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης κατάφερε να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για πραγματική κοινωνική συνεύρεση χωρίς διαμεσολαβήσεις, όντας ένας χώρος διαρκώς ανοιχτός και αντιεμπορευματικός, ένας χώρος που βάζει την αλληλεγγύη και την συνύπαρξη των ανθρώπων πάνω από τα κέρδη των λίγων κι εκλεκτών. Πολιτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις, θεατρικά εργαστήρια, αυτοοργανωμένα μαθήματα, προβολές ταινιών, συναυλίες και πολλές άλλες δραστηριότητες, πάντοτε χωρίς αντίτιμο, αυτή είναι η σφραγίδα του Βοτανικού Κήπου στην περιοχή.

Το Κράτος εμμονικά καταστέλλει κι εκκενώνει τις καταλήψεις, επιδεικνύοντας την ωμή βία της καταστολής απέναντι σε κάθε τι ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό. Κάθε τι ελεύθερα προσβάσιμο που οικειοποιείται η κοινωνία χωρίς χορηγούς και στρατηγικούς επενδυτές μπαίνει στο στόχαστρο της εξουσίας, γιατί η εξουσία δεν θέλει ελεύθερους ανθρώπους, ούτε δημόσιους χώρους που να δημιουργούν τις προϋποθέσεις για την αμφισβήτησή της. Προτιμάει σε συνθήκες ακραίας φτωχοποίησης, ενώ τα δάση καίγονται, οι υποδομές καταρρέουν και η ζωή παίρνει τον κατήφορο, να επιτεθεί σε κάθε τι που δεν μπορεί να ελέγξει. Προτιμάει έναν κόσμο παθητικό και παραδομένο στις ορέξεις της, εύκολα χειραγωγήσιμο και πειθήνιο. Οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι και οι καταλήψεις από την άλλη, επιζητούν την ενεργή εμπλοκή του κόσμου, δημιουργούν άτομα ενεργητικά, ελεύθερα, αυτεξούσια και με κριτική αντίληψη.

Έτσι, λοιπόν, κι εμείς λέμε κατηγορηματικά ότι στεκόμαστε πάντοτε με την πλευρά των καταπιεσμένων και των ανθρώπων εκείνων που αντιστέκονται στην κρατική βαρβαρότητα. Η εμμονική προσκόλληση της εξουσίας στην καταστολή και τη βία, βρίσκει

απέναντι έναν κόσμο με πείσμα για δημιουργία κι ελευθερία. Κάθε πόλη που στερείται τέτοιους χώρους ελευθερίας και αδιαμεσολάβητης δράσης όπως ο Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης, καταλήγει μία πόλη νεκρή, μονοδιάστατη και παραδομένη στα κέρδη των ιδιωτών και τον έλεγχο των μπάτσων.
Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας στον ΕΚΧ Βοτανικό Κήπο και σε κάθε κατάληψη που απειλείται με εκκένωση από τους κρατικούς ταγούς. Θα μας βρίσκουν πάντοτε απέναντί τους, γιατί τη ζωή στα άδεια κτίρια την δίνει η πολυμορφία του δικού μας κόσμου, όχι το αποστεωμένο συνάφι τους.
Καλούμε σε μικροφωνική συγκέντρωση αλληλεγγύης την Τετάρτη 26 Ιουλίου στις 8μ.μ. έξω από την Αρχιτεκτονική Σχολή (Παπαζόγλειος)

- **ΠΟΛΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ ΠΟΛΗ**
- **ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ**

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
Φωτογραφίες από την

χθεσινή μικροφωνική παρέμβαση αλληλεγγύης στην κατάληψη ΕΚΧ Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης, που εκκενώθηκε από το κράτος το πρωί της Δευτέρας 24 Ιουλίου.

Εισήγηση στην παρουσίαση του βιβλίου: Επιβαλλόμενη Μητρότητα

Της Ελιάνας Καναβέλη

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι», 25/7/2023

Σε μια περίοδο αναβαθμισμένου ενδιαφέροντος για ζητήματα που αφορούν στα αναπαραγωγικά δικαιώματα σε παγκόσμιο επίπεδο έρχεται αυτή η πολύ ενδιαφέρουσα έκδοση, η οποία εμβαθύνει στην πολυπλοκότητα του τοπίου των αναπαραγωγικών δικαιωμάτων στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής επεκτείνοντας τον προβληματισμό σε παγκόσμιο επίπεδο και εξετάζει τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν τα κινήματα υπέρ της επιλογής. Διερευνά τις ευρύτερες κοινωνικές επιπτώσεις της αναγκαστικής μητρότητας και της άρνησης της αναπαραγωγικής εργασίας, ρίχνοντας φως σε ένα ζήτημα που επηρεάζει τις ζωές αμέτρητων ατόμων.

Το βιβλίο εκκινεί από μια παρουσίαση του ιστορικού πλαισίου σε σχέση με τις εκτρώσεις στις ΗΠΑ, δείχνει τη διαδρομή μέχρι τη νομιμοποίησή τους επισημαίνοντας ταυτόχρονα την απουσία συνταγματικής εγγύησης του δικαιώματος στην έκτρωση σε ομοσπονδιακό επίπεδο, κάτι που συνέβαλε και στον πρόσφατο περιορισμό της από το Ανώτατο Δικαστήριο, πέρσι το καλοκαίρι. Στο πλαίσιο αυτό το θέμα των εκτρώσεων τίθεται ως ζήτημα του

αμερικανικού κοινοβουλευτικού ανταγωνισμού ενώ θέτει και το ερώτημα γιατί δεν υπήρξε κίνημα στις ΗΠΑ; Θεωρώ πολύ χρήσιμη τη συζήτηση που γίνεται σε αυτό το σημείο στο βιβλίο καθώς αναδεικνύονται κατά τη γνώμη μου δύο πολύ σημαντικά ζητήματα που ενδεχομένως θα μας απασχολήσουν ακόμη περισσότερο στο μέλλον.

Αρχικά, φαίνεται ότι ο ρόλος της πολιτείας στη διαφύλαξη της κοινωνικής δικαιοσύνης και στα δικαιώματα των πολιτών φτάνει μέχρι εκείνο το σημείο που δεν θα διακινδυνευτεί η εξουσία της εκάστοτε κυβέρνησης. Να γίνω πιο συγκεκριμένη κάνοντας κάποιες πολύ σημαντικές αναφορές και μέσα από το βιβλίο. Γνωρίζουμε ότι το ρεπουμπλικανικό κόμμα, ως ένα γνήσιο συντηρητικό κόμμα έχει σχέσεις με την εκκλησία και με οργανώσεις που στηρίζουν τη θεωρία του αγέννητου παιδιού και αντιτίθενται σφοδρά στις εκτρώσεις. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι εκεί που εφαρμόστηκε πρώτα ο περιορισμός των εκτρώσεων μετά την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου ήταν πολιτείες που είχαν ρεπουμπλικάνους κυβερνήτες, ένας τέτοιος είναι ο κυβερνήτης της Φλόριντα και συνυποψήφιος του Ντ. Τραμπ για το χρίσμα των Ρεπουμπλικάνων, Ρον ΝτεΣάντις. Ταυτόχρονα όμως στο βιβλίο καταδεικνύεται και ο ρόλος των Δημοκρατικών, για να μην έχουμε αυταπάτες για την εξουσία και τα όριά της. Οι Δημοκρατικοί με αρκετές θητείες στο ενεργητικό τους, με πιο πρόσφατη αυτή του Μπαράκ Ομπάμα ενώ θα μπορούσαν να είχαν παρέμβει ουσιαστικά στη νομική θωράκιση του δικαιώματος στην έκτρωση δεν το έκαναν, «όχι απλά επειδή δεν είχαν τη γενικευμένη πλειοψηφία αλλά για να μπορούν να το επικαλούνται ως ζήτημα που θα κρίνει τα ποσοστά ψήφων που θα πάρουν στις εκλογές». Με άλλα λόγια αντιλαμβανόμαστε ότι τέτοια θέματα, όπως αυτό των εκτρώσεων αποτελούν βέλη στην εκλογική φαρέτρα γιατί μπορούν να αποτελέσουν ένα έδαφος όπου μπορούν να αναπτυχθούν «αντικρουόμενες ηθικολογικές προσεγγίσεις» που συχνά μπορούν να αποτελέσουν καθοριστικό παράγοντα στην επιλογή ψήφου των πολιτών.

Κι ενώ λοιπόν παρατηρήθηκε μια έντονη κοινοβουλευτική κινητοποίηση για το ζήτημα των εκτρώσεων με τους Δημοκρατικούς

να πρωτοστατούν ενάντια στον περιορισμό τους και τον Τζον Μπάιντεν, κάποτε πολέμιο των εκτρώσεων, να υπερασπίζεται το δικαίωμα στην επιλογή, δεν είδαμε μια αντίστοιχη κινητοποίηση του κινήματος στους δρόμους των ΗΠΑ παρά το γεγονός ότι οι δημοσκοπήσεις ήταν συντριπτικές ενάντια στην απαγόρευση (60%). Οι όποιες αντιδράσεις ήταν ιδιαίτερα χλιαρές, αν συνυπολογιστεί η σημασία και οι συνέπειες της συγκεκριμένης απόφασης αλλά και το παρελθόν των κινημάτων των ΗΠΑ, τα οποία ήταν ιδιαίτερα μαχητικά, τελευταίο το κίνημα των Black Lives Matter.

Οι συγγραφείς σχολιάζοντας αυτό το παράδοξο θα λέγαμε δίνουν μια πολύ πειστική απάντηση, κατά τη γνώμη μου, για αυτό. Εστιάζουν στο ζήτημα του μη κερδοσκοπικού βιομηχανικού συμπλέγματος και την αφομοίωση σε μεγάλο βαθμό από μέρους του διαφόρων μορφών κινηματικής δράσης. Ως μη κερδοσκοπικό βιομηχανικό σύμπλεγμα ορίζεται «ένα σύστημα σχέσεων μεταξύ του κράτους (ή των τοπικών και ομοσπονδιακών κυβερνήσεων), των τάξεων που κατέχουν την ιδιοκτησία, των ιδρυμάτων και των μη κερδοσκοπικών/κυβερνητικών οργανώσεων κοινωνικών υπηρεσιών και των οργανισμών κοινωνικής δικαιοσύνης». Με απλά λόγια διάφορες ριζοσπαστικές μορφές δράσης, όπως οι καταλήψεις στέγης, δομές υγείας, ελευθεριακά σχολεία, ξενώνες κακοποιημένων γυναικών» αφομοιώνονται και υιοθετούνται από τη νεοφιλελεύθερη μορφή του κράτους. Σας θυμίζει κάτι; Διαβάζοντας το συγκεκριμένο κομμάτι έκανα διάφορες σκέψεις. Θυμήθηκα το κίνημα των πλατειών και ό,τι αυτό πρέσβευε, το οποίο αναφέρεται και στο βιβλίο, το οποίο σε μεγάλο βαθμό αφομοιώθηκε από την μετέπειτα κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Γενικά με το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης, περίοδο κατά την οποία άρχισε να υποχωρεί το κράτος πρόνοιας και οι δομές του, άρχισαν να έρχονται στο προσκήνιο διάφορες μορφές συλλογικής δράσης και αλληλεγγύης, κοινωνικά ιατρεία, φαρμακεία, αλληλέγγυες κουζίνες κλπ, οι οποίες με ένα τρόπο άρχισαν να υιοθετούνται και από ΜΚΟ και ιδρύματα που δραστηριοποιούνται σε ζητήματα κοινωνικής προσφοράς και δικαιοσύνης σε ένα πλαίσιο όμως νεοφιλελευθερισμού. Στο πλαίσιο αυτό είδαμε διάφορα ιδρύματα να στεγάζουν και να

υποστηρίζουν εναλλακτικές/κινηματικές δράσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών και οι καμπάνιες της για τα λοατκι άτομα και δικαιώματα. Στο σημείο αυτό κάποιος μπορεί να θέσει το ερώτημα: «και τι το κακό έχει αυτό;».

Δεν είναι απαραίτητα κακό γιατί η προβολή τέτοιων ζητημάτων από μεγάλους οργανισμούς και φορείς είναι δυνατό να συμβάλει στην διάδοση και αποδοχή τους από μεγαλύτερα και ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας. Από την άλλη όμως, είναι εύκολο να αντιληφθούμε ότι η όποια χρηματοδότηση των κινημάτων από ιδρύματα μπορεί να θέσει σε κίνδυνο την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα τους. Διαπιστώνουμε ότι σε μεγάλο βαθμό με αφορμή και το παράδειγμα των ΗΠΑ ότι το πόσο και πώς αντιστεκόμαστε εξαρτάται από τον βαθμό ενσωμάτωσης των αιτημάτων από το κράτος και τους φορείς γύρω από αυτό.

Επιστρέφοντας στο ερώτημα «Γιατί δεν υπήρξε κίνημα στις ΗΠΑ», οι συγγραφείς κάνουν ακόμη μια πολύ σημαντική επισήμανση, η οποία αναφέρεται στη διαφορετική ταξική, φυλετική σύνθεση της εκάστοτε πολιτείας. Αξίζει επίσης να αναφερθεί ότι η έκτρωση λόγω του αυξημένου κόστους διεξαγωγής της δεν είναι αυτονόητη ειδικά για τις φτωχές και για τις γυναίκες που ανήκουν στις μειονότητες. Είναι ήδη αρκετά δύσκολη και δεν χρειαζόταν ο περιορισμός τους από το Ανώτατο Δικαστήριο. Η απώλεια του συνταγματικού δικαιώματος στην έκτρωση είναι εμπόδιο αλλά δεν είναι το μόνο.

Ένα άλλο σημαντικό θέμα που τίθεται στο βιβλίο είναι η σύνδεση του περιορισμού των εκτρώσεων με την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης του έθνους, ως μοχλό καταπίεσης και έμφυλης πειθάρχησης. Στο σημείο αυτό γίνεται μια πολύ εύστοχη παρατήρηση ότι αν θέλουμε να υπερβούμε αυτά τα προκαθορισμένα όρια, να αρνηθούμε αυτή την εργασία πρέπει να γίνει μια συλλογική διεκδίκηση της ελεύθερης και δωρεάν έκτρωσης, οι κοινωνικές παροχές να δίνονται σε όλα τα άτομα που γεννάνε και για όλες τις μορφές οικογένειας που το κράτος δεν τις αναγνωρίζει. Είναι επιτακτική ανάγκη ό,τι βαφτίζεται ατομική

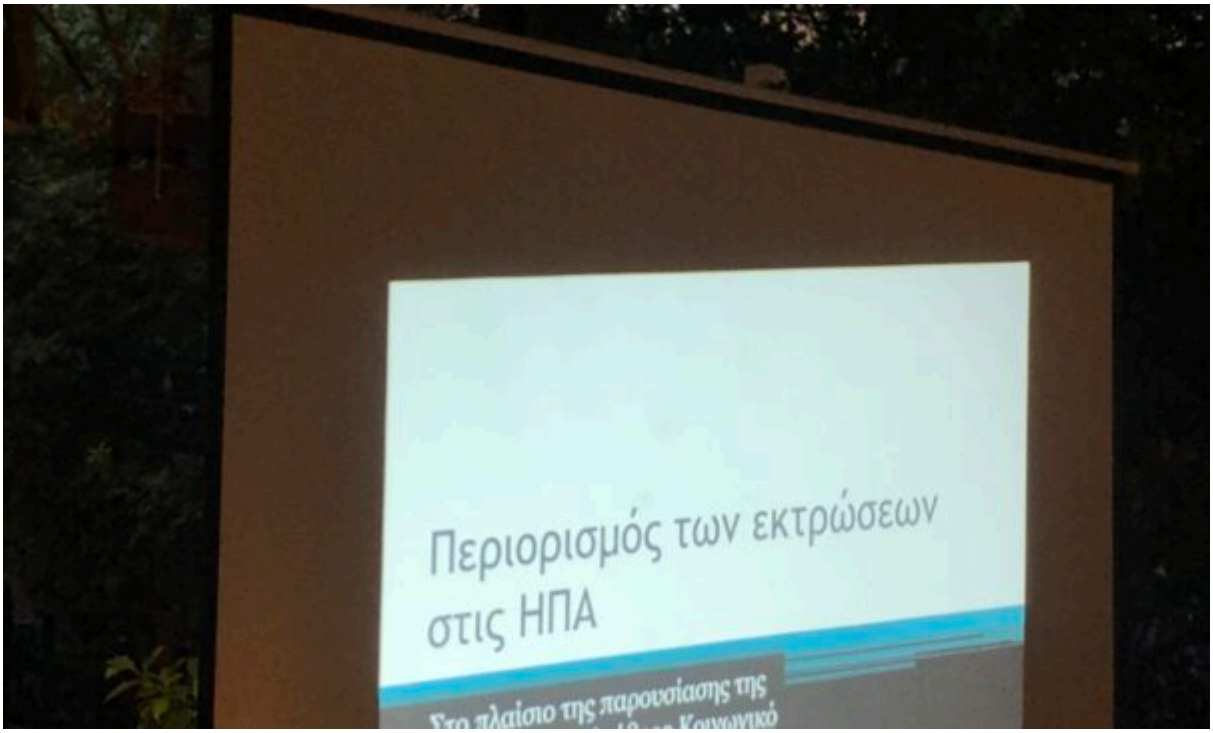
και ιδιωτική υπόθεση να γίνει δημόσια γιατί αλλιώς δεν πρόκειται να γίνουν ζυμώσεις και να τεθούν σε μια σφαίρα διεκδίκησης. Στο πλαίσιο αυτό, από τη μια η άρνηση της επιβολής εργασίας στο επίπεδο της κύησης αλλά και η διεκδίκηση κοινωνικών παροχών για τη φροντίδα παιδιών σε διάφορες μορφές οικογένειας σε συνδυασμό με τη μάχη απέναντι σε αυτούς τους περιορισμούς συνθέτουν το κάδρο των δικών μας συλλογικών αντιστάσεων και διεκδικήσεων.

Χρήσιμο θα ήταν μιας και τίθεται και στο βιβλίο να κάνουμε μια αναφορά και στην επιβολή της οικογένειας ως μέσο ρύθμισης των αντιφάσεων. Η εστίαση στην οικογένεια ως χώρο ατομικής ευθύνης και αυτοδυναμίας έχει συμβάλλει στην άνοδο μιας μορφής συντηρητισμού, η οποία δίνει έμφαση στους παραδοσιακούς ρόλους των φύλων. Στο εγχώριο συγκείμενο η παραδοσιακή, ετεροκανονική, πυρηνική οικογένεια αποτελεί θεματοφύλακα των συντηρητικών απόψεων και αφηγημάτων και μοχλός κατασκευής κυρίαρχων σχέσεων, θέσεων και αντιλήψεων. Το πλαίσιό της ορίζεται αυστηρά μέσα από το ετεροκανονικό μοντέλο και νέες μορφές οικογένειας, αν και υπάρχουν, συστηματικά αγνοούνται. Η οικογένεια στο συγκεκριμένο εθνικό πλαίσιο επ’ αφορμής των πολλαπλών και συνεχών κρίσεων μπήκε και μπαίνει πολλές φορές στο κάδρο, είτε ως «πάσχον σώμα» είτε ως θεματοφύλακας αξιών που χάνονται.

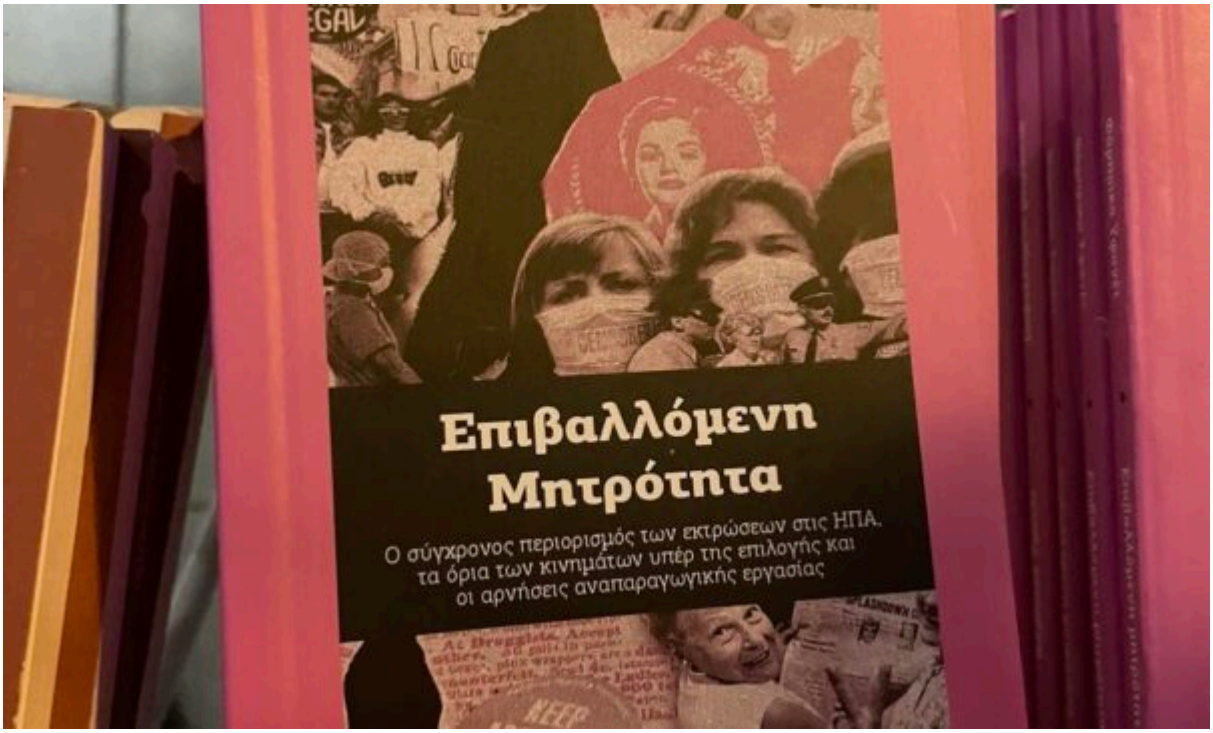
Έτσι, δεν θα πρέπει να θεωρηθεί άσχετο με αυτό η δημιουργία του υπουργείου Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας.
Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, στο οποίο παρατηρείται μια γενικότερη κοινωνική αποσταθεροποίηση, όπου η επιλογή είναι το δίχως άλλο μια έννοια ταυτισμένη με τον ατομιστικό νεοφιλελευθερισμό και η επίκληση σε αυτή την έννοια της ελεύθερης επιλογής την απογυμνώνει από τις διαδικασίες συγκρότησης της υποκειμενικότητας, θα πρέπει να αναζητήσουμε λύσεις πέρα από τον ατομιστικό νεοφιλελευθερισμό και την παραδοσιακή οικογένεια. Να αναζητήσουμε, όπως λένε και οι συγγραφείς, μορφές συγκρότησης συγγένειας και σχέσεων πέρα από βιολογικούς δεσμούς ή παραδοσιακά έμφυλους ρόλους. Με τα δικά τους λόγια:

«Μπροστά στην κατάρρευση των θεσπισμένων βεβαιοτήτων αυτού του κόσμου, που αφορούν και τη μορφή της οικογένειας, δεν πρέπει να επιστρέψουμε στην κανονικότητα, αλλά αντίθετα να ακολουθήσουμε το υπάρχον ρεύμα που δομεί νέες μορφές οικειότητας και συσχέτισης στα πλαίσια ενός διαρκούς καθημερινού αγώνα».

Ακολουθούν φωτογραφίες από την εκδήλωση

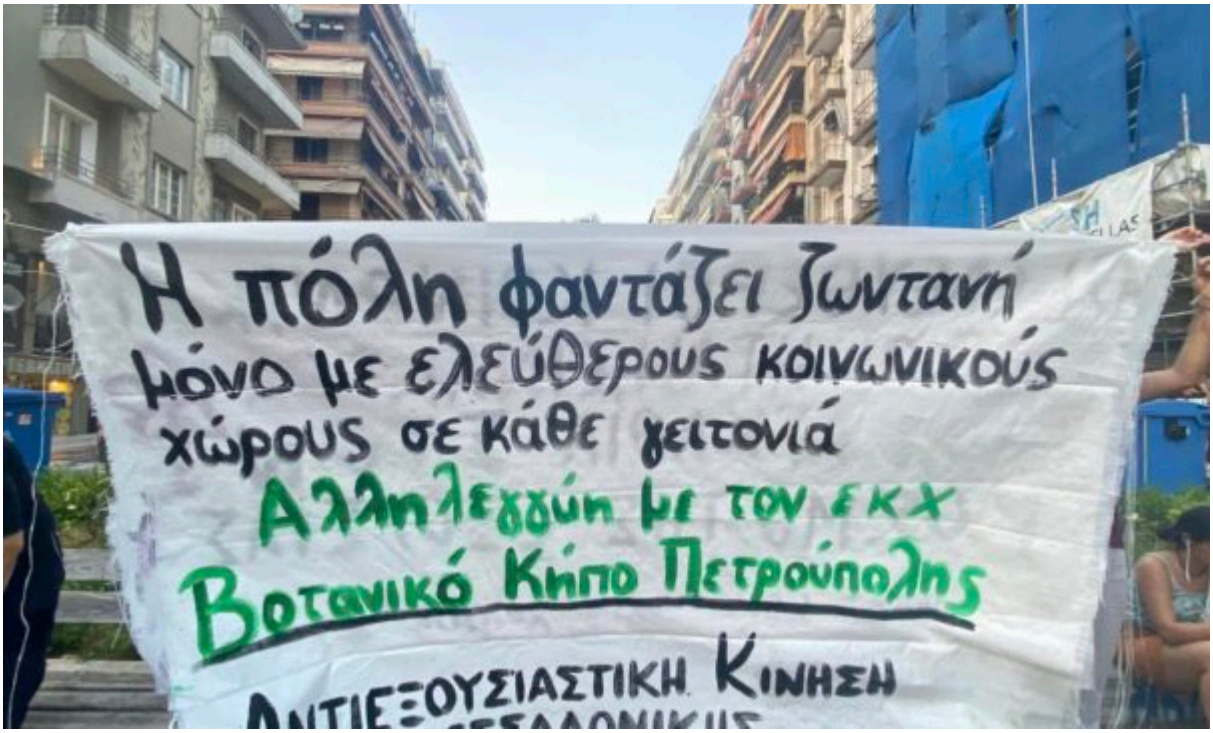

ΕΚΚΕΝΩΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ: ΤΟ ΤΥΡΙ ΚΑΙ Η ΦΑΚΑ ή αλλιώς Η ΙΚΑΝΗ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΣΥΝΘΗΚΗ

Όπως είχε αναφέρει στην ανακοίνωσή της η συνέλευση του ΕΚΧ Βοτανικός κήπος Πετρούπολης «Το τυρί είναι το Δημαρχείο στο Βοτανικό κήπο και η φάκα είναι η άλωση του άλσους Αγ. Δημητρίου, ο αποχαρακτηρισμός του και στη συνέχεια ο τεμαχισμός του».
Μία πολύ σύντομη αναδρομή στην πόλη μας, δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφισβήτησης πως πίσω από κάθε κίνηση καταστολής είναι η προσταγή της νεκρικής σιγής και της υποταγής. Ήταν το 2016 η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ εκκένωσε 3 καταλήψεις στέγης στη Θεσσαλονίκη που φιλοξενούσαν οικογένειες προσφύγων και

μεταναστών, ως απάντηση στο No Border Camp, μιας διοργάνωσης που πρότεινε δρόμους αυτοοργάνωσης, αμεσοδημοκρατίας και αγώνα για την καλυτέρευση της ζωής τους.
Μέχρι σήμερα με τις πρόσφατες εκκενώσεις καταλήψεων Terra Incognita, Βιολογικό, Mundo Nuevo από την κυβέρνηση της ΝΔ. Ενώ υπάρχουν και παλαιότερα παραδείγματα. Από τότε μέχρι σήμερα το κράτος επιβάλλει συνθήκες ασφυξίας σε κάθε τί συλλογικό και σε κάθε μορφής αμφισβήτησης. Το κτίριο του Βιολογικού «φυλάσσεται» από τις αστυνομικές δυνάμεις θυμίζοντας πως σε όσους αντιστέκονται τους περιμένει μία ευθεία βολή! Από την άλλη τα κτήρια της κατάληψης στέγης Λεωφ. Νίκης 39 και της Terra Incognita παραδίδονται στους εργολάβους, με το ΑΠΘ να παίρνει τη θέση του μεσίτη αλλά και του εγγυητή του σχεδίου εξευγενισμού μέσω της τουριστικοποίησης κάθε γειτονιάς.
Η περίπτωση του ΕΚΧ Βοτανικός κήπος Πετρούπολης
Ο ΕΚΧ Βοτανικός κήπος Πετρούπολης ενοχλούσε σε πολλά επίπεδα. Ενοχλούσε γιατί επί δεκατέσσερα (14) χρόνια αποτελούσε ένα ζωντανό παράδειγμα οργάνωσης της ζωής πέρα από τη προσταγή του κράτους και την επιβολή του κέδρους ως μονόδρομο, με την ανάταξη των ελευθεριών απέναντι στον ασφυκτικό κλοιό επιτήρησης και τις δομές ανισότητας. Θεατρικές παραστάσεις, μουσικά καφενεία, βιβλιοπαρουσιάσεις, πολιτικές εκδηλώσεις, δράσεις αλληλεγγύης, φεστιβάλ, δημόσιες παρεμβάσεις. Πράγματα που αποτελούν απειλή στο κυρίαρχο και έπρεπε να σιωπάσουν.
Ταυτόχρονα ενοχλούσε γιατί η ύπαρξή του απειλούσε κάθε απόπειρα άλωσης του άλσους Αγ. Δημητρίου. Και ας σταθούμε λίγο εδώ μιας και η εκκένωση της κατάληψης βοτανικού έγινε εν μέσω ανεξέλεγκτων πυρκαγιών. Και είναι οι συμβολισμοί μερικές φορές διαβολικοί. Η διαχείριση των δασών και του πρασίνου δεν έχει ξεφύγει από την ιδεολογία της ανάπτυξης όπως αυτή έχει αποτυπωθεί σε κάθε σχέδιο που αφορά τους φυσικούς πόρους και τα κοινωνικά αγαθά. Τα πάντα αποτελούν εμπόρευμα, τεμαχίζονται και παίρνουν ένα καρτελάκι με τιμή. Για μία ακόμη χρονιά οι φωτιές αναδεικνύουν το μοναδικό αφήγημα των επιτελαρχών του νεοφιλελευθερισμού: εκκένωση οικισμών, με ξύλο αν χρειαστεί, και απαγόρευση κυκλοφορίας. Δεν έχει γίνει καμία πρόβλεψη ενίσχυσης πυροσβεστικών σωμάτων με προσωπικό, οχήματα, μέτρα προστασίας· παρά μόνο σωμάτων ασφαλείας για τη διαχείριση κρίσεων. Και ένα ξεροκόμματο, 534ευρώ αυτή τη φορά, για την απόσπαση της συναίνεσης στο έγκλημα. Γιατί όλα έχουν μία τιμή.

Ας καίγονται ανενόχλητα όλα, μέχρι να τακτοποιηθούν οι χρήσεις γης (ανεμογεννήτριες, επιχειρηματικά πάρκα, τουριστική ανάπτυξη) και μετά ίσως εκπλαγούμε από το ζήλο για την προστασία του πρασίνου (δασικού, περιαστικού, αστικού).
Στην περίπτωση του βοτανικού κήπου λοιπόν ικανή συνθήκη για αυτό ήταν ο αποχαρακτηρισμός δασικής έκτασης και την υλοποίησε το περιβαλλοντοκτόνο σχέδιο του χατζηδάκη με τόση σαφήνεια (Άρθρο 132) που δεν αφήνει περιθώρια αμφισβήτησης. Αναγκαία συνθήκη όμως ήταν η καταστολή με την εκκένωση της κατάληψης βοτανικού ως ένας πυρήνας ευθείας αμφισβήτησης στο δόγμα της ανάπτυξης που απειλεί άμεσα τη ζωή. Και το ίδιο μοτίβο όλες οι επιθέσεις. Ικανή συνθήκη οι fast truck νομοθεσίες (περιβάλλον, παιδεία, εργασία), αναγκαία συνθήκη η καταστολή κάθε μορφής αντίστασης.
Η απάντησή μας
Σε αυτή την ολομέτωπη επίθεση η απάντησή μας δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι απλά αντανακλαστική διεκπεραιώνοντας την αλληλεγγύη. Αλλά βαθιά ανανεωτική με τη δημιουργία πυρήνων αντιεξουσιακής συνείδησης παντού.
– Πυρήνες σε κάθε γειτονιά, σχολείο, πανεπιστήμιο, χώρο δουλειάς
– Αντιεξουσίας ως δρόμο ισότητας, ελευθερίας και αξιοπρέπειας
– Συνείδησης ως συλλογικό έργο μιας αντιεξουσιαστικής παιδείας και ηθικής
Απέναντι στην καταστολή θα απαντήσουμε και θα αντισταθούμε με όλες τις δυνάμεις για να υπερασπιστούμε στις δομές μας ως εδάφη ελευθερίας απέναντι στις συνθήκες ασφυξίας που επιβάλλονται.
Την ίδια στιγμή όμως θα σπείρουμε το σπόρο της αμφισβήτησης σε κάθε γωνιά και με κάθε τρόπο. Και θα συναντηθούν αυτές οι κινήσεις της κοινωνίας σε τροχιά σύγκρουσης απέναντι στην εξουσία.
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
Ακολουθούν φωτογραφίες από την μικροφωνική παρέμβαση στο κέντρο της θεσσαλονίκης

Η πόλη φαντάζει ζωντανή
μόνο με ελεύθερους κοινωνικούς
χώρους σε κάθε γειτονιά
Αλληλεγγύη με τον ΕΚΧ
Βοτανικό Κήπο Πετρούπολης
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΑΣΥΡ
QUIETA
MOVERE
Κάτω τα χέρια από τις ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στον Ε.Κ.Χ. ΒΟΤΑΝΙΚΟ

ΕΝΑΝΤΙΑ στην ΕΠΙΘΕΣΗ
ΚΡΑΤΟΥΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΑΣΤΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ
Ε.Κ.Χ. ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ
Υπερασπιζόμαστε τις δομές μας
απέναντι σε κράτος & κεφάλαιο
ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA

ΕΔΩ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΕΙ ΚΑΘΕ ΤΙ ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ

Δεκατέσσερα χρόνια τώρα η κατάληψη Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης αποτελεί έναν ζωντανό χώρο ανοιχτό προς την κοινωνία, ο οποίος μέσω της συλλογικοποίησης και της αυτοοργάνωσης παράγει μεγάλο κοινωνικό έργο δημιουργώντας μια μεγάλη ανάσα ελευθερίας στον γενικευμένο ζόφο της πόλης.

Δεκατέσσερα χρόνια τώρα αποτελεί έναν χώρο συνάντησης από και για την κοινωνία, που προτάσσει την αλληλεγγύη, την αξιοπρέπεια και την αντίσταση. Σήμερα το πρωί(24/07) οι κρατικές αρχές και η εξουσία εκκένωσαν τον Βοτανικό Κήπο Πετρούπολης, δείχνοντας για μια ακόμη φορά τον προκλητικό τρόπο λειτουργίας του κράτους και των ιδιωτών, οι οποίοι θεωρούν πως οι αυτόοργανωμένοι και δημόσιοι χώροι αποτελούν δημόσια απειλή για τα ιδιωτικά τους συμφέροντα και τα προσωπικά τους σχέδια.

Την ώρα που η χώρα καίγεται, το κράτος επιλέγει να καταστείλει καθετί ελεύθερο δημόσιο και κοινωνικό, ως μια ακόμη προσπάθεια εντατικοποίησης των ζώων μας και εξευγενισμού της κοινωνίας. Η λυσσαλέα επίθεση του κράτους στους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους και τις καταλήψεις στοχεύει στην καταστολή κάθε τι συλλογικού, δημιουργικού και ζωντανού, κάθε τι δηλαδή που διαφέρει απο το κυρίαρχο φαντασιακό μίας πόλης-πρότυπο στην οποία κυριαρχεί η εμπορευματοποίηση και η ιδιώτευση της ψυχαγωγίας, της διασκέδασης και άλλων πτυχών της καθημερινής ζωής.

Αυτήν την στιγμή οι προσταγές του κράτους είναι να μείνουμε μέσα στα σπίτια μας απαγορεύοντας την πρόσβαση σε πάρκα και το μόνο σχέδιο που υπάρχει είναι η εκκένωση με αποτέλεσμα

χιλιάδες καμένα στρέμματα σπιτιών, δασών και ζώων. Μπροστά στην συρρίκνωση του δημοσίου χώρου, στην καταστολή, στον εξευγενισμό του κέντρου, στην τουριστικοποίηση και στην εξαθλίωση των ζώων μας εμείς απαντάμε συλλογικά: η πόλη φαντάζει ζωντανή μόνο με ελεύθερους κοινωνικούς χώρους σε κάθε γειτονιά και συλλογικοποίηση των αναγκών μας.
Να επανοικειοποιηθούμε ξανά τους δημόσιους χώρους και να δημιουργούμε μέρη που αποτελούν σημεία αντίστασης, ζύμωσης και ελεύθερης έκφρασης. Να γκρεμίσουμε το όνειρο του κράτους και του κάθε ιδιώτη που θέλει να τσιμεντώσει τα πάρκα και να κλειδώσει τις πλατείες.
Η κατάληψη του βοτανικου κήπου είναι η πρόταση της κοινωνίας απέναντι στην εξουσία και τον θεό του κέρδους που θέλει ανθρώπους σιωπηλούς και υπάκουους στην καπιταλιστική λαίλαπα. Η εκκένωση της εν μέσω πυρκαγιών κάνει το μήνυμα ξεκάθαρο: Τα δάση είτε θα καίγονται είτε θα επενδύονται.
Κάλεσμα σε Μικροφωνική/Συγκέντρωση ως ένδειξη αλληλεγγύης στον ΕΚΧ Βοτανικό Κήπο Πετρούπολης:
Τρίτη 25/07, Τσιμισκή με Ναυαρίνου στις 19.00

- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ Ε.Κ.Χ. ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ

- ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ ΠΟΛΗ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης/Ελεύθερος Κοινωνικός Χωρος Respiro di Libertà

ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Πρίν στεγνώσει τό μελάνι των εκλογικών αποτελεσμάτων τό κράτος επιτίθεται με μανία στους δημόσιους χώρους. Μαζί με το πρόσχημα τών πυρκαγιών καί με την προσταγή τής εκκένωσης καταστέλλει κάθε τί αυτόνομο καί αυτοδιαχειριζόμενο αναδύεται

στον δημόσιο χώρο.
Σήμερα από τό πρωί τό κράτος η κυβέρνηση και ο Δήμος γκρεμίζουν τό κτίριο τής κατάληψης τού ΕΚΧ Βοτανικού Κήπου αφαιρώντας από την κοινωνία ακόμα μία ανάσα ελευθερίας. θέλουν νά επιβάλλουν μια κατάσταση εξαίρεσης καί αποκλεισμού για όσους αντιστέκονται στο θύλακα τής κανονικότητας τούς.
Γνωρίζουμε από την ιστορία ότι σέ αυτές τίς συνθήκες οι επιλογές είναι δύο. Ή αντιστέκεσαι ή πεθαίνεις κάθε μέρα.
Καλούμε σέ συγκέντρωση και πορεία σήμερα Δευτέρα 24 Ιούλη στη Στρογγυλή πλατεία Πετρούπολης στις 19:30
Ανοιχτή Συνέλευση Υπεράσπισης τής κατάληψης τού Βοτανικού Κήπου Πετρούπολης

AJEO

Μετεκλογικό κείμενο της Α.Κ.

Αθήνας: ή Αντίσταση ή «Αντιπολίτευση»Όλα τα επίδικα με όρους Αντίστασης & Δημιουργίας. Καμιά εκτροπή κινηματικής δράσης σε κοινοβουλευτική.

Ο πόλος που αλλάζει την κοινωνία προς την ελευθερία είναι τα κινήματα με την πολύμορφη και πολυεπίπεδη δράση τους. Είναι οι αγώνες των κινημάτων που επανυφαίνουν τις κοινωνικές σχέσεις σε ριζοσπαστική κατεύθυνση, αλλάζουν τους συσχετισμούς δύναμης με την κυρίαρχη εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου και αντανακλούν κοινωνικές κατακτήσεις στους κρατικούς θεσμούς.

Η ολοκλήρωση του κύκλου των κινημάτων των ετών 2008-2013 οδήγησε σε μια στροφή της κοινωνίας ξανά προς τους θεσμούς της κρατικής αντιπροσώπευσης. Ακόμη και αυτή η άμπωτη των κινημάτων ήταν όμως αρκετή για να εκλέξει κυβέρνηση της Αριστεράς.

Με τις εκλογές του Μαΐου του 2023 ολοκληρώνεται μία περίοδος ύφεσης των κινημάτων και ταυτόχρονα ξεκινά μία περίοδος κρίσης των θεσμών αντιπροσώπευσης, βαθύτερης όμως από κάθε άλλη φορά. Στη νέα αυτή περίοδο είναι στο χέρι μας να οικοδομήσουμε τα κινήματα με τα οποία θα περάσουμε στην επίθεση. Απαραίτητος όρος γι’ αυτό είναι η αντίσταση στη βάση της κοινωνίας κόντρα σε κάθε μορφής αντιπροσώπευση. Είναι όμως και η κοινωνική δημιουργία με την επανασυσπείρωση της κοινωνίας σε κοινοτικές δομές και σχέσεις που θα συγκροτούν τη ζωή πέρα από τον κόσμο του κράτους και του κεφαλαίου και θα θέτουν απειλητικά ζήτημα επανάστασης απέναντι στην κυρίαρχη εξουσία.

Σε συνθήκες ρεαλισμού της κυριαρχίας του Κεφαλαίου…

«Στις εκλογές που έπονται δεν υπάρχει κανένα στοιχείο πολιτικής και κομματικής αντιπαράθεσης, παρά μόνο αυτή για τη νομή της κυβερνητικής εξουσίας ξεμαγεμένη από κάθε μικρή ή μεγάλη υπόσχεση/αυταπάτη»

Λόγια σαν αυτά γράφαμε στην «προεκλογική» μας ανακοίνωση και πράγματι τα όρια αντιπαράθεσης μεταξύ των κομμάτων ήταν δυσδιάκριτα μιας και η επιλογή του «νικητή» ήταν προαποφασισμένη από το σύστημα, αλλά και από την ευρεία λαϊκή συναίνεση που αυτό επέτυχε με συγκεκριμένους τρόπους, μετατρέποντας το κράτος χωροφύλακα σε κράτος κατασκευής συναίνεσης μέσω των ΜΜΕ και κράτος πελατειακού τύπου φροντίδας για τους υπηκόους του.

Η απόδραση της πολιτικής των κυβερνήσεων και η υποκατάστασή της από την κυβερνησιμότητα και την διαχειρισιμότητα της πολιτικής του κεφαλαίου, δημιουργούν ένα περιβάλλον ενός μονόδρομου κυβερνητικής τακτικής και μια πορεία προς έναν δημοκρατικό «ολοκληρωτισμό». Το περιβάλλον αυτό συνιστά ωστόσο και κατάληξη της ολοκλήρωσης της θεσμοποίησης του κόσμου του κεφαλαίου μέσω του κράτους σε κάθε πτυχή της ζωής και της κρατικής καταστολής κάθε εναλλακτικής ως αντίθετης με την -καπιταλιστική φυσικά- ανάπτυξη στην οποία ομνύουν όλες οι δυνάμεις της αντιπροσώπευσης.

Ωστόσο τα εκλογικά αποτελέσματα εκφράζουν, αποτυπώνουν και νομιμοποιούν τελικά το είδος και τον χαρακτήρα της κυριαρχίας απέναντι στην κοινωνία και από αυτή την άποψη δεν μας αφήνουν αδιάφορους για την στρατηγική και τακτική της αντίστασης.

Ο μεγάλος ηττημένος των εκλογών ήταν χωρίς καμιά αμφιβολία η Αριστερά και ιδιαίτερα ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α, ο οποίος εξάντλησε και εξαντλήθηκε σε μια γλώσσα και ένα λόγο έξω από τον ρυθμό της εποχής και μιας κριτικής σε ένα υπάρχον που δεν υπήρχε. Αυτή η ήττα ξεκινάει από το 2015 και ολοκληρώθηκε οριστικά στις τελευταίες εκλογές και η οποία ήττα είναι στρατηγικής σημασίας για την αριστερή αντιπροσώπευση.

Το συμπέρασμα όμως που αφορά όλους εμάς είναι ότι σε έναν κόσμο κυριαρχίας της εξατομίκευσης, της διάλυσης κάθε δεσμού και επικράτησης του ρεαλισμού ως χυδαιότητας, τα καταφύγια παλαιών αφηγημάτων, γενικεύσεων, και λαϊκισμών είναι απολύτως αναποτελεσματικά. Αυτή η συγκεκριμένη κοινωνική διαφοροποίηση επέτρεψε στην κοινοβουλευτική Δεξιά, όχι απλά μια εκλογική νίκη, αλλά και μια ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία που δεν είναι άλλη από την ψυχρή και ορθολογική διαχείριση του ρεαλισμού της κυριαρχίας του κεφαλαίου.

Αυτός ο καπιταλιστικός ρεαλισμός έφερε και κάποια απόνερα που δεν μπορούν να μας αφήσουν αδιάφορους. Αντιθέτως.

…και της ακροδεξιάς στροφής

Εκτός, ή μάλλον διαμέσου της ακροδεξιάς στροφής στο δημόσιο λόγο αποτυπώνεται μια δεξιά στροφή στο πολιτικό σύστημα παγκοσμίως και ιδίως στην Ευρώπη. **Το μέγεθος της ακροδεξιάς στροφής πάντως μπορεί να αποτυπωθεί και με τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα.** Πέρα από την ισχυροποίηση της ΝΔ, η οποία στην διακυβέρνησή της υιοθέτησε ακροδεξιά δόγματα και τα μετουσίωσε σε υπεύθυνη και σοβαρή κρατική πολιτική, μορφώματα σαν το κόμμα του Βελόπουλου, το κόμμα ΝΙΚΗ, το κόμμα Σπαρτιάτες, που στήριξε ο Κασιδιάρης μέσα από τη φυλακή, και άλλες ακροδεξιές παρατάξεις πήραν πολύ μεγαλύτερα ποσοστά.

Είναι γνωστό -αν εξαιρέσουμε τα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό- πως οι φασίστες δεν καταφέρνουν να οργανώσουν και να στήσουν κάτι στον δημόσιο χώρο και στον δρόμο. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στην απουσία της Χ.Α, αλλά και στο γεγονός πως ο λόγος και τα νοήματα που παράγουν δεν μπορούν να σταθούν εκεί. Κάτι τέτοιο επ’ ουδενί δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να είμαστε σε ετοιμότητα. Ωστόσο, μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κερδίζουν κόσμο και παρότι δεν τον οργανώνουν, τον αποβλακώνουν, τον ποτίζουν συνεχώς δηλητήριο και τον διαμορφώνουν ως τον χρήσιμο ηλίθιο που μπορούν να χρησιμοποιήσουν όποτε αποφασίσουν να εξέλθουν στον δημόσιο χώρο.

Σε αντίθεση με τον ανθρωπότυπο της Χ.Α, το κοινό των νεοφασιστών δεν είναι ούτε ακτιβίστικο ούτε οργανωμένο, σαφώς και δεν είναι λιγότερο επικίνδυνο, καθώς διαμορφώνει ψυχοσύνθεση αντισυστημικότητας και σε μέλλουσες κοινωνικές εκρήξεις, σε επόμενες κρίσεις του συστήματος, ο δρόμος τους περιμένει.

…είναι η ώρα της επανασύνταξης με τον κόσμο του αγώνα

Η νίκη της Νέας Δημοκρατίας, όπως και η ήττα του ΣΥ.PIZ.A, συνιστούν απότοκο της πλέον αναπόδραστης και ανεπίστρεπτης κρίσης των αντιπροσωπευτικών θεσμών. Μπορεί μια τέτοια βαθιά κρίση να εκφράστηκε με το ποσοστό-ρεκόρ της αποχής, το οποίο από εδώ και πέρα μόνο θα διευρύνεται. Συνιστά όμως αποτέλεσμα των διεργασιών που λαμβάνουν χώρα στη βάση της κοινωνίας και με βάση τις οποίες τεράστιες κοινωνικές ομάδες σε όλες τις ηλικίες κάτω των 40 ετών αποστοιχίζονται πλέον τελειωτικά και χωρίς επιστροφή από την αντιπροσωπευτική πολιτική. Η αποστοίχιση αυτή δεν συνεπάγεται την επιστροφή των μαζών στους κοινωνικούς αγώνες. Η κοινωνία έχει αλλάξει άρδην από τον προηγούμενο κύκλο μετωπικής σύγκρουσης με το καθεστώς.

Παρ’ όλες τις φωτεινές εκλάμψεις τους, όπως η υποδοχή των προσφύγων το 2015, του κοινωνικού τείχους κατά της Χρυσής Αυγής το 2020 και των επιμέρους φοιτητικών, εργατικών και οικολογικών αγώνων, σε όλη αυτή τη δεκαετία τα κινήματα κατέγραψαν μία αδυναμία διάχυσης σε όλη την κοινωνία, που θα τα καθιστούσε ξανά επικίνδυνα για την κυρίαρχη εξουσία. Παρόλα αυτά, διατήρησαν σε μεγάλο βαθμό τις δομές κυκλοφορίας της δύναμής τους, που αποτελούν τη βάση για να επανακτήσουν γρήγορα το χαμένο έδαφος στον δημόσιο χώρο.

Οι αγώνες μας οφείλουν να ξεδιπλωθούν ταυτόχρονα σε τρεις ομόκεντρους πολιτικούς κύκλους: (α) επανασυσπείρωση και ανασυγκρότηση των οργανώσεών μας σε προσαρμογή με τις νέες κοινωνικές συνθήκες, (β) ανασυγκρότηση του κινήματος με επίκεντρο την δικτύωση γύρω από ένα μεταβατικό πολιτικό πλαίσιο για την ανατροπή, και (γ) προετοιμασία για την

μετατροπή των επερχόμενων εξεγέρσεων σε επαναστατική απειλή για την κυριαρχία.

Μετά τις εκλογές και την επανανομιμοποίηση της κυβερνητικής εξουσίας ο κυρίαρχος θα προσπαθήσει να διευρύνει της εξουσία του περιορίζοντας τον δημόσιο χώρο να καταστείλει και να ελέγξει κάθε αντίσταση, να υπηρετήσει την κερδοσκοπία λεηλατώντας την εργασία, το περιβάλλον, την ενέργεια εξατομικεύοντας και τεμαχίζοντας την ίδια τη ζωή. Έχοντας η κυβέρνηση στα χέρια της ένα διεφθαρμένο κράτος και μια μαφιόζικη ΕΥΠ δίπλα στις αστυνομικές δυνάμεις, θα προσπαθήσει να επιβάλλει νέες προσταγές.

Με τις παρούσες συνθήκες κυριαρχίας ανοίγεται μπροστά μας ένας δρόμος αγώνα και ευθυνών για τα βασικά επίδικα που αυτή τη φορά οφείλουμε να τα προσεγγίσουμε με όρους Αντίστασης και με αυτό τον τρόπο να κάνουμε την είσοδό μας στην επερχόμενη εξέγερση.

–**Δεν ξεχνάμε και δεν συγχωρούμε** τα κρατικά εγκλήματα στα Τέμπη και στην Πύλο.

–**Φράχτης του Έβρου:** Ένα τείχος όπου διευρύνει τον υγρό τάφο του Αιγαίου για κάθε κατατρεγμένο και αποκλεισμένο αυτού του κόσμου. Αυτά τα 140.000 μέτρα λεπιδοφόρου συρματοπλέγματος, που Αριστερά και Δεξιά συναγωνίζονται να επεκτείνουν, είναι υπεύθυνα για το ναυάγιο της Πύλου.

–**Εξορύξεις:** Ενώ η El Dorado συνεχίζει την καταστροφή στις Σκουριές με την άδεια της προηγούμενης κυβέρνησης και η προετοιμάζεται η λεηλασία της Ηπείρου, η μεγάλη ιδέα της γενίκευσης των εξορύξεων βρίσκει σε πλήρη συμφωνία την πλειοψηφία των κομμάτων από Αριστερά-Δεξιά .

–**Ενεργειακό-Ακρίβεια:** Το μόνο που μένει στους επίδοξους κυβερνητικούς είναι η διαχείριση της ενέργειας και της ακρίβειας και η τροφοδότηση των αποθηκευτικών χώρων των κερδοσκόπων με περισσότερη ενέργεια και κέρδη.

–**Εργασιακό:** Φρόντισαν με ιδιαίτερο ζήλο να εκτοπίσουν την Εργασία από κάθε παραγωγική δραστηριότητα, να την τεμαχίσουν-ελαστικοποιήσουν, να την μερικοποιήσουν και να την παραδώσουν στο εφοδιαστικό κεφάλαιο. Αυτή την Εργασία και με αυτούς τους όρους καλούνται να διαχειριστούν τα κυβερνητικά κόμματα.

–**Ανάπτυξη.** Επενδύσεις και ιδιωτικοποιήσεις συγκροτούν την μοναδική προοπτική για όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα αφού έχουν ήδη φροντίσει να εντάξουν στο ΤΑΙΠΕΔ ότι είναι δυνατό να πουληθεί.

–**Καταστολή.** Η παρούσα κυβέρνηση ολοκλήρωσε ό,τι η προηγούμενη είχε αρχίσει σε επίπεδο καταλήψεων, διωγμών και κρατικής τρομοκρατίας και είναι έτοιμοι για νέα δολοφονική εξόρμηση σε μετανάστ(ρι)ες, ανέργους/ες, αλλά και ενάντια στη νεολαία.

Αυτό, όμως, που σιγοβράζει είναι αυτό που θα κληθούν σύντομα οι κυβερνητικοί να αντιμετωπίσουν. Η νεολαία έχει αηδιάσει βλέποντας το τείχος του αποκλεισμού μπροστά της. Οι κατώτερες τάξεις δεν έχουν άλλα περιθώρια επιβίωσης, αλλά και η κοινωνία γενικότερα βρίσκεται μια στιγμή πριν από την μεγάλη αποσυμπίεση. Τα σύγχρονα κινήματα διεκδικούν τον δημόσιο χώρο πέρα από κόμματα, συνδικάτα και παραδοσιακές δομές διαπραγμάτευσης και εμείς δε μπορούμε παρά να συντασσόμαστε με αυτή την προοπτική για ένα ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό έδαφος πέρα από τις εκλογές.

Δημοκρατία δεν υπάρχει. Αλλαγές σε κοινοβουλευτικό επίπεδο δεν μπορούν να γίνουν. Οι αυταπάτες τελειώνουν. Για όσους θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα, η επανάσταση εναντίον του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος είναι εφικτή. Ας προετοιμαστούμε για όλα συμμετέχοντας στον σύγχρονο αντιεξουσιαστικό αγώνα με συγκεκριμένες προτάσεις, πολιτικά προτάγματα, σχέσεις και δομές.

Ήδη, οι σύγχρονες εξεγέρσεις έχουν κάνει την εμφάνισή τους και σύντομα θα κληθούμε να απαντήσουμε αν και πως θα συμμετέχουμε σε αυτό που κοινωνική πλειοψηφία θα διεκδικήσει.

- Ούτε αναθέσεις ούτε υποταγή
- Να πάρουμε στα χέρια μας την ίδια τη ζωή
- Με την Άμεση Δημοκρατία για την Κοινωνική Αντιεξουσία

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Εισήγηση στην παρουσίαση του βιβλίου: Φεμινιστικός Τρόμος, Μικρό Εγκώμιο του Εξτρεμιστικού Φεμινισμού

Της Χριστίνας Γεωργακοπούλου,

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»,

20/7/2023

Ο φεμινισμός είναι ένα κίνημα που διεκδικεί μια κοινωνία ισότητας, απαλλαγμένη από έμφυλες διακρίσεις. Ανα τους αιώνες γυναίκες και έμφυλα υποκείμενα μάχονται για την απελευθέρωση από την ανδρική κυριαρχία και καταπίεση. Μέσα στην πορεία αυτή έχουν σημειωθεί σημαντικές νίκες του φεμινιστικού κινήματος, κάποιες από τις οποίες μάλιστα έχουν μετασχηματίσει δραστικά τις κοινωνίες στις οποίες ζούμε. Οι φεμινιστικοί αγώνες δεν αποτελούν κάτιαπρόσωπο.Είναιοιιστορίεςγυναικών,οιοποίεςείτεατομικά,είτεσυλλογικάπροσπάθησανναπάσουνταδεσμάτηςπατριαρχίας.Πολλές φορέςη απελευθέρωση αυτή επήλθε με τη χρήση μη ειρηνικών μέσων. Αναφερόμενη σε τέτοιες ιστορίες και αγώνες η Irene,συγγραφέας του βιβλίου“Φεμινιστικός Τρόμος” μας καλεί να αναρωτηθούμε ποιός είναι ο ρόλος της βίας στη μάχη κατά της πατριαρχίας, αλλα και για τί ακόμα και σήμερα, η αναφορά στη χρήση βίας από ένα ριζοσπαστικό φεμινιστικό κίνημα προκαλεί τόσο μεγάλη αμηχανία και πολλές φορές άρνηση.

Η πατριαρχία, ως αρχέγονη μορφή καταπίεσης και ως μια ακόμη μορφή εξουσίας εμπεριέχει βία. Από τις απαρχές αυτού του κόσμου, το γυναικείο σώμα έχει υποστεί την πιο βάναυση, την

πιο λυσσαλέα μορφή βίας: έχει χτυπηθεί, έχει ματώσει, έχει βιαστεί, έχει δολοφονηθεί. Αμέτρητες γυναικοκτονίες συμβαίνουν ανά τον κόσμο κάθε χρόνο, αμέτρητες γυναίκες κακοποιούνται ή γίνονται θύματα ενδοοικογενειακής βίας, αμέτρητα κορίτσια έχουν υποστεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων, είτε έχουν εξαναγκαστεί σε γάμους παρά τη θέλησή τους. Ο φόβος του βιασμού, της εκδικητικής πορνογραφίας, το ρίσκο μιας παράνομης άμβλωσης, αποτελούν μορφές έμφυλης βίας. Όσο και αν μας σοκάρει αυτή η απαρίθμηση, δυστυχώς έχουμε αφομοιώσει αυτού του είδους τη βία στις κοινωνίες μας.

Στον αντίποδα αυτής της πατριαρχικής βίας βρίσκεται ένα είδος "γυναικείας" αμυντικής βίας. Ανα τους αιώνες πληθώρα γυναικών έχουν δολοφονήσει τους κακοποιητές τους. Η μισογυνική και η αμυντική βία ωστόσο φέρουν σημαντικές διαφορές ως προς το κίνητρο και το κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο λαμβάνουν χώρα. Οι άνδρες που αποφασίζουν να στερήσουν τη ζωή μιας γυναίκας το κάνουν με την πεποίθηση ότι αυτή η ζωή τους ανήκει, πεποίθηση που τους έχει προσδώσει το σύστημα της πατριαρχίας. Επίσης αν και όλοι οι άντρες δεν είναι βιαστές τα προνόμια που απολαμβάνουν μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα τους επέτρεπαν να είναι χωρίς να υπάρχουν μεγάλα εμπόδια. Αντίθετα οι γυναίκες που σκοτώνουν τους καταπιεστές-συντροφους τους ωθούνται από ένστικτο επιβίωσης και όχι από κάποιο αίσθημα κυριαρχίας. Για τον ριζοσπαστικό φεμινισμό άλλωστε δεν αποτελεί ζητούμενο η καταστροφή μίας μορφής εξουσίας για την δημιουργία μιας νέας, την οποία θα κατέχουν οι γυναίκες, αλλά η εξάλειψη κάθε μορφής καταπίεσης. Αρκεί μόνο και μόνο να προσπαθήσουμε να φανταστούμε το αίσθημα φόβου και πόνου που προκαλεί σε μια γυναίκα το να ζει με έναν άνθρωπο που μπορεί να την χτυπήσει ή να την βιάσει ανα πάσα στιγμή ή (ίσως ακόμα χειρότερα) να κάνει το ίδιο στο παιδί της, προκειμένου να καταλάβουμε τι είναι αυτό που την οδηγεί στη χρήση βίαιων μέσων. Αυτό το αίσθημα ανασφάλειας των γυναικών-θυμάτων εντείνεται ακόμα περισσότερο αν αναλογιστούμε, την ανυπαρξία δομών στήριξης των θυμάτων έμφυλης βίας, την αδυναμία απόδοσης δικαιοσύνης και πόσο αυτά μπορεί να επηρεάζονται ανάλογα με ταξικά και

φυλετικά κριτήρια. Υπο αυτό το πρίσμα ίσως η χρήση βίας δεν μοιάζει πλέον τόσο παράλογη… οι γυναίκες σκοτώνουν για να μην πεθάνουν.

Αξίζει να τονίσουμε πως η ατομική αυτοάμυνα των γυναικών θυμάτων δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί κομμάτι του μαχητικού φεμινισμού, εφ όσον το προσωπικό είναι και πολιτικό. Πέραν των περιπτώσεων όμως όπου γυναίκες δολοφόνησαν άντρες με τους οποίους μοιράζονταν τη ζωή τους, βίαιες μέθοδοι έχουν χρησιμοποιηθεί διαχρονικά σε συλλογικές δράσεις από το κίνημα στον αγώνα κατά της πατριαρχίας.. Η Irene αναφέρει χαρακτηριστικά πως ακόμα και ο αγώνας των Σουφραζετών, ίσως ο πιο γνωστός και αναγνωρισμένος αγώνας του φεμινιστικού κινήματος, εμπεριείχε στοιχεία βίας και αυτό γιατί οι γυναίκες εκείνες είχαν αντιληφθεί πως το Κράτος αποτελούσε μια παντοδύναμη οντότητα που από τη μία παρεμπόδιζε τη γυναικεία χειραφέτηση και από την άλλη κατείχε το μονοπώλιο της βίας. Έτσι η διεκδίκηση της ισότητας δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί ως διαπραγμάτευση με ειρηνικούς όρους. Ο συλλογισμός αυτός θα μπορούσε να αποτελέσει σημείο προβληματισμού και για τις σύγχρονες πρακτικές ακτιβισμού στο φεμινιστικό κίνημα. Είναι σημαντικό να μην ξεχνάμε πως στον αγώνα και την οργάνωση της δράσης μας πρέπει να λαμβάνουμε υπ όψιν και τις πρακτικές του αντίπαλου δέους, οι οποίες δυστυχώς είναι συνήθως βίαιες. Αξίζει να αναλογιστούμε επίσης πως η χρήση βίας σε άλλους αγώνες του κινήματος που δεν απαρτίζονται κατά πλειοψηφία από γυναίκες πχ μαχητικός αντιφασισμός, όχι μόνο δεν λαμβάνει τόσο σκληρή επίκριση, αλλά είναι συχνά και αδιαπραγμάτευτη. Μήπως μια τέτοια αντιμετώπιση οφείλεται στο ότι η βία έχει αποδοθεί παραδοσιακά ως χαρακτηριστικό στους άνδρες, ενώ αντίθετα στις γυναίκες έχει αποδοθεί στερεοτυπικά μια πιο υποτακτική συμπεριφορά;

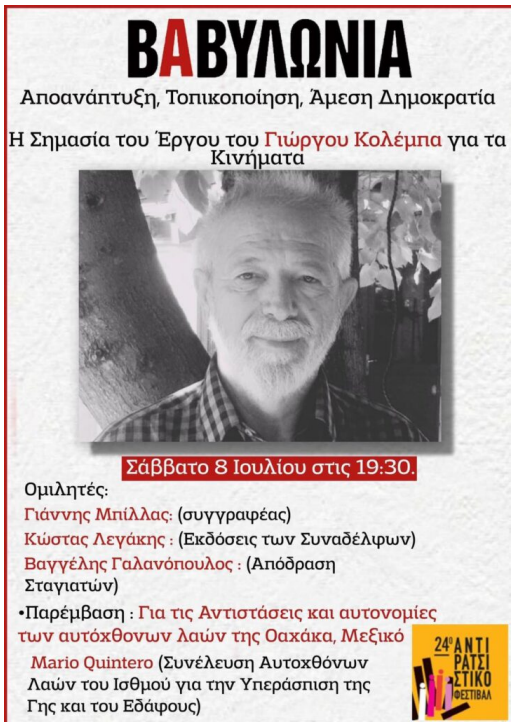
Ως πολιτικά υποκείμενα που συμμετέχουν στα φεμινιστικά κινήματα του σήμερα αντιλαμβανόμαστε πως η πραγματική απο-πατριαρχικοποίηση της κοινωνίας είναι δυνατό να πραγματωθεί μόνο μέσα από συλλογικές διαδικασίες, μέσα από μαζική και

καθημερινή αντίσταση στην καταπίεση, μέσα από τη διεκδίκηση της θέσης μας και την άρθρωση του λόγου μας στο δημόσιο χώρο. Χωρίς να φτάνουμε στο σημείο να αντιμετωπίζουμε ηδονικά τη χρήση βίας (πιστεύω άλλωστε πως οι περισσότερες από εμάς θα ήθελαν η χειραφέτηση, όπως και κάθε διεκδίκηση να πραγματοποιηθεί με ειρηνικά μέσα) αξίζει να προβληματιστούμε για το αν και σε ποιο βαθμό η χρήση της μπορεί να καταστεί χρήσιμο και αποτελεσματικό εργαλείο.

Η σημασία του έργου του Γιώργου Κολέμπα για τα κινήματα: Εισήγηση του Κώστα Λεγάκη

Κώστας Λεγάκης (Εκδόσεις των Συναδέλφων),

Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας 8/7/2023

Ο Γιώργος υπήρξε μία από τις σπάνιες εκείνες περιπτώσεις ανθρώπων που ζούσε σύμφωνα με τις ιδέες που κήρυττε. Επιδραστικός όσο λίγοι αλλά όχι εκκωφαντικός, έδωσε με τις ιδέες του και τη δράση του έμπνευση σε ουκ έστιν αριθμός εγχειρήματα και ανθρώπους. Ο Γιώργος ήταν ένας άνθρωπος που είχε μια ιδιαίτερη σχέση με τη φύση. Σχέση που, υπό άλλες συνθήκες, θα ήταν η φυσιολογική σχέση που θα έπρεπε να έχουν οι άνθρωποι με τη φύση, όμως υπό τις συνθήκες του ύστερου καπιταλισμού κάτι τέτοιο δεν είναι πλέον καθόλου αυτονόητο.

Ο Γιώργος ήταν οικολόγος – όχι με τη «χαζοχαρούμενη» έννοια του οικολόγου που νοιάζεται μόνο για τα χάρτινα καλαμάκια στον καφέ ή για την ανακύκλωση. Η οικολογία του πήγαινε χέρι χέρι με την κοινωνική απελευθέρωση, με τον μετασχηματισμό της κοινωνίας σε μια διαφορετικού τύπου, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Μια κοινωνία που θα στηρίζεται στους τρεις μεγάλους πυλώνες: Αποανάπτυξη/τοπικοποίηση – Συνεργατική και Αλληλέγγυα Οικονομία – Άμεση Δημοκρατία. Τρεις πυλώνες όπου δεν μπορεί να τους δει κανείς ξέχωρα τον ένα από τον άλλο γιατί αποτελούν μια ολότητα και όχι σπαράγματα εναλλακτισμού μέσα στο υπάρχον σύστημα.

Εμείς, ως Εκδόσεις των Συναδέλφων, ως ένα συνεργατικό,

αυτοδιαχειριζόμενο εγχείρημα, αλλά και πολλά παρόμοια εγχειρήματα χρωστάμε πολλά στον Γιώργο. Όχι μόνο για τις ιδέες του που μας ενέπνευσαν αλλά και για την ίδια τη φυσική παρουσία του. Δεν υπήρξε φορά που ήρθε στην Αθήνα και δεν πέρασε από τις Εκδόσεις, να ρωτήσει, να μάθει, να ενημερωθεί. Ή από το αδελφό εγχείρημα του Συν Άλλοις, στο οποίο πήγαινε και παρακολουθούσε τις συνελεύσεις του – περισσότερο για να μάθει παρά για να πει. Γιατί ο Γιώργος καταλάβαινε αυτό που πολλοί άνθρωποι δεν μπορούν να κατανοήσουν: ότι δεν μπορεί να υπάρξει μια οικολογική, αυτόνομη κοινωνία χωρίς τον συνεργατισμό. Οικολογία με ιδιώτες ή με σχεδιασμό τύπου «υπαρκτού σοσιαλισμού» δεν γίνεται. Γιατί όλη η ουσία αυτής της άλλου τύπου κοινωνίας βρίσκεται στο μικρό μέγεθος, στο συλλογικό, στο τοπικό. Εκεί λαμβάνονται οι πιο κρίσιμες και σπουδαίες αποφάσεις.

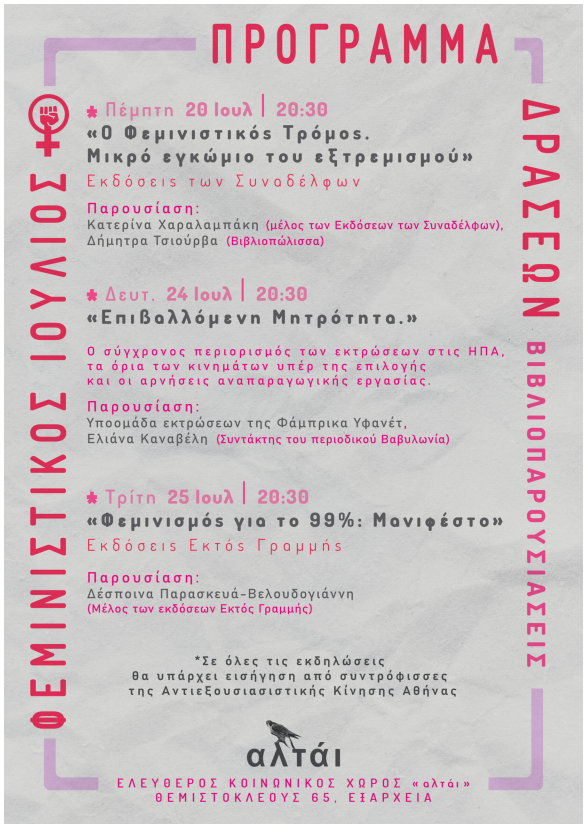
Αυτό προσπάθησε να διατυπώσει και στα βιβλία που έγραψε· είτε μόνος (*Ο σύγχρονος κοινοτισμός· Τοπικοποίηση· Επιστροφή προς τα… μπρος!*) είτε με άλλους: Με τον Βασίλη Γιόκαρη το σπουδαίο βιβλίο *Κοινωνικοποίηση. Η διέξοδος από τις συμπληγάδες του κρατισμού και της ιδιωτικοποίησης*, ένα βιβλίο που έβαζε το ζήτημα των ενεργειακών κοινοτήτων σε ανύποπτο χρόνο, ήδη από το 2012, ένα ζήτημα εξαιρετικά επίκαιρο σήμερα που μιλάμε. Αλλά και με τον στενό του φίλο και συνοδοιπόρο Γιάννη Μπίλλα, με τον οποίο συνέγραψαν τον *Ανθρωπολογικό τύπο της αποανάπτυξης/τοπικοποίησης* και την *Κοινότητα των κοινοτήτων*.

Εμείς, λοιπόν, είμαστε περήφανες και περήφανοι που είμαστε ο κύριος εκδοτικός οίκος του Γιώργου Κολέμπα, που μας εμπιστεύθηκε όταν ακόμα ήμασταν ως εγχείρημα στα σπάργανα. Νομίζω ότι δεν τον απογοητεύσαμε. Τα βιβλία του θα παραμείνουν στα ράφια των βιβλιοπωλείων για πολλά χρόνια ακόμα, για να συνεχίσουν, με τις ιδέες και τις προτάσεις τους (που δεν ξεθωριάζουν με την πάροδο του χρόνου), να εμπνέουν κάθε άνθρωπο που θέλει να αλλάξει τον κόσμο.

Γιατί ο Γιώργος δεν έγραφε βιβλία για την ακαδημία – έγραφε βιβλία για τα κινήματα.

Φεμινιστικός Ιούλης στο «αλτάι»

Πρόγραμμα βιβλιοπαρουσιάσεων

Τρίτη 4/7: «Οικοφεμινισμός» από τις εκδόσεις Ευτοπία

ΟΙΚΟΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Ανθολόγηση – Επιμέλεια
Σταύρος Καραγεωργάκης

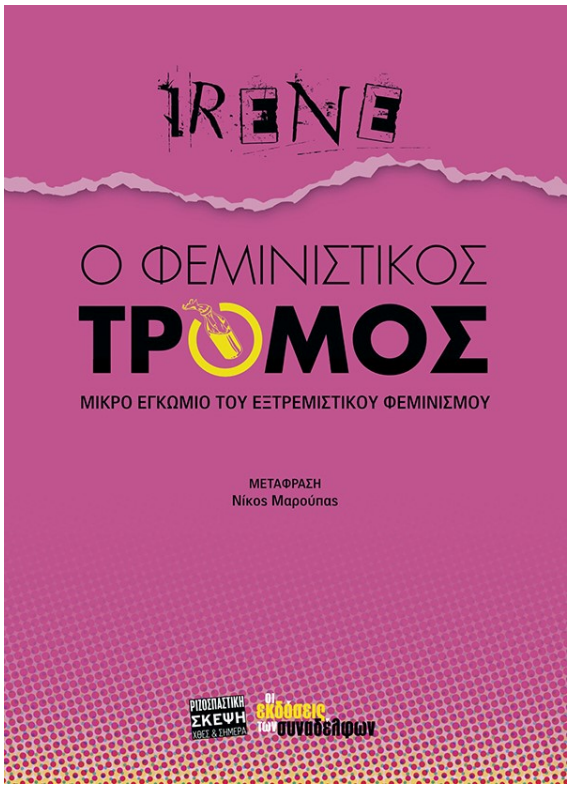
εκδόσεις
ΕΥΤΟΠΙΑ

Παρουσίαση:

Σταύρος Καραγεωργάκης (δρ. Φιλοσοφίας, συγγραφέας)

Χρύσα Χριστοφορίδου (Μεταφράστρια)

Πέμπτη 20/7: «Ο Φεμινιστικός Τρόμος. Μικρό εγκώμιο του εξτρεμισμού» από τις Εκδόσεις των Συναδέλφων

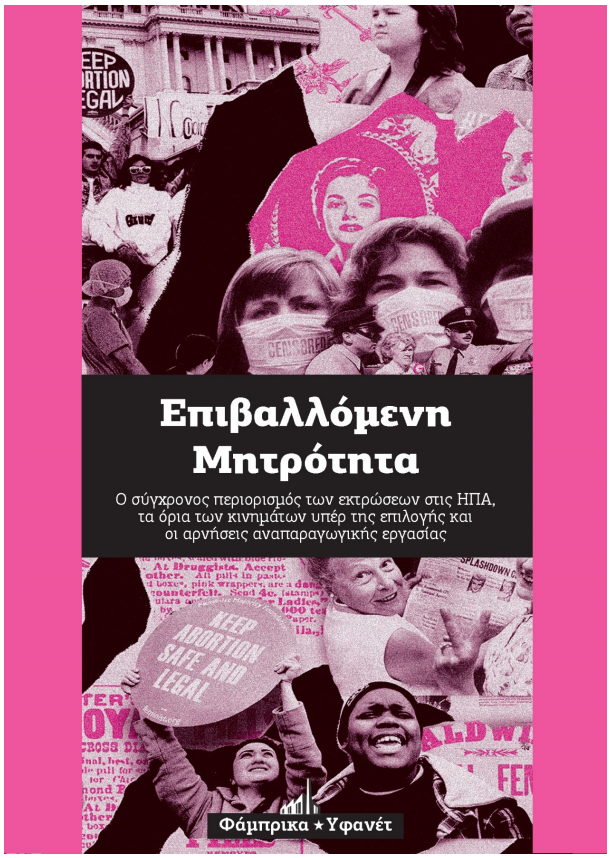

Παρουσίαση:

Κατερίνα Χαραλαμπάκη (Μέλος των Εκδόσεων των Συναδέλφων),

Δήμητρα Τσιούρβα (Βιβλιοπώλισσα)

Δευτέρα 24/7: «Επιβαλλόμενη Μητρότητα. Ο σύγχρονος περιορισμός των εκτρώσεων στις ΗΠΑ, τα όρια των κινημάτων υπέρ της επιλογής και οι αρνήσεις αναπαραγωγικής εργασίας»

Παρουσίαση:

Υποομάδα εκτρώσεων της Φάμπρικα Υφανέτ

Ελιάνα Καναβέλη (Συντάκτης του περιοδικού Βαβυλωνία)

Τρίτη 25/7: «Φεμινισμός για το 99%: Μανιφέστο» από τις εκδόσεις Εκτός Γραμμής.

Παρουσίαση:

Δέσποινα Παρασκευά-Βελουδογιάννη (Μέλος των εκδόσεων Εκτός Γραμμής)

***Σε όλες τις εκδηλώσεις θα υπάρχει εισήγηση από συντρόφισσες της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας**

****Κοινή ώρα έναρξης 20:30**

Φεμινιστικός Ιούλης στο

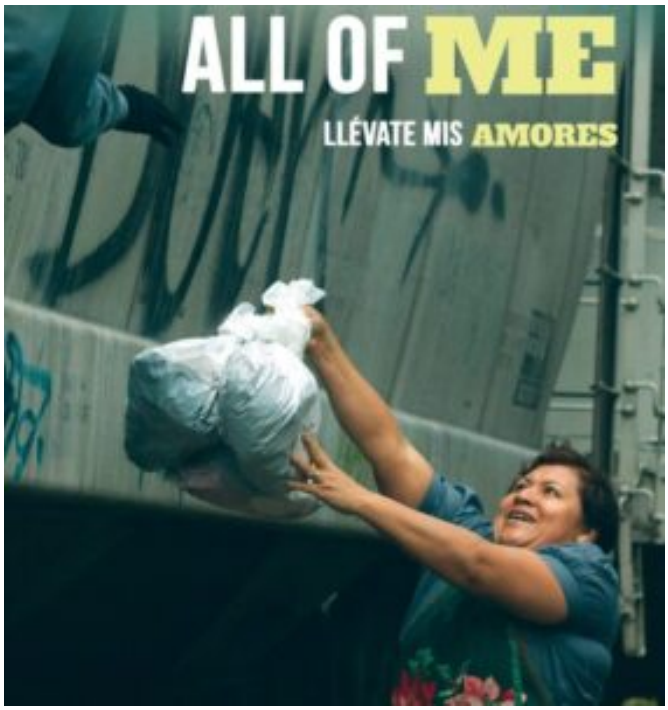
«αλτάι»: Πρόγραμμα προβολών

Τετάρτη 12/7: Llévate mis amores

Κάποιες γυναίκες της κοινότητας La Patrona στο Μεξικό καθημερινά μαγειρεύουν και στη συνέχεια ρίχνουν μερίδες φαγητού στους ανθρώπους που κρέμονται από το τρένο που έχει γίνει γνωστό ως La Bestia (Το θηρίο), το οποίο διασχίζει ολόκληρο το Μεξικό με τελικό σταθμό τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Μεξικό, 2015, Διάρκεια 90’, Σκηνοθεσία: Arturo González Villaseñor

Μετά την προβολή συζητάμε με μέλη από τις κοινωνικές κουζίνες «El Chef» και «Mano Aperta».

Τετάρτη 19/7: !Las Sandinistas!

Το ντοκιμαντέρ αποκαλύπτει τις άγνωστες ιστορίες των γυναικών που έσπασαν τα εμπόδια για να ηγηθούν της μάχης και της κοινωνικής μεταρρύθμισης κατά τη διάρκεια της Επανάστασης των Σαντινίστας στη Νικαράγουα το 1979 και του επακόλουθου πολέμου με τους Contras που υποστηρίχθηκε από τις ΗΠΑ. Οι ίδιες γυναίκες συνεχίζουν να μάχονται ως ηγέτιδες στον αγώνα ενάντια στην καταστολή της δημοκρατίας και των δικαιωμάτων των γυναικών από την παρούσα κυβέρνηση.

Νικαράγουα, 2018, Διάρκεια 96’, Σκηνοθεσία Jenny Murray

Τετάρτη 26/7: Νόμιμη Αυτοάμυνα (2017)

Το ντοκιμαντέρ-ταινία αφηγείται τις ιστορίες τριών γυναικών, οι οποίες, όπως πολλές άλλες, υπέστησαν συνεχείς φυσικές ή σεξουαλικές επιθέσεις εκ μέρους των συζύγων ή συντρόφων τους. Οι τρεις αυτές γυναίκες, αντί να καταλήξουν οι ίδιες δολοφονημένες, αντέδρασαν σκοτώνοντας τον κακοποιητή, προκειμένου να επιβιώσουν. Κατηγορούμενες για ανθρωποκτονία, βρίσκονται αντιμέτωπες με τη δικαιοσύνη, την κοινωνία και τον ίδιο τους τον εαυτό, ενώ παράλληλα προσπαθούν να ξαναχτίσουν τη ζωή τους.

Βραζιλία, 2017, Διάρκεια: 75’, Σκηνοθεσία: Susana Lira

Μετά την προβολή συζητάμε με τη Μαρία Λούκα, δημοσιογράφο και συγγραφέα του βιβλίου «Μια γυναίκα απολογείται» από τις εκδόσεις Τόπος.

*Όλα τα ντοκιμαντέρ έχουν υποτιτλιστεί χάρη στον κόπο και το μεράκι της ομάδας «Γη και Ελευθερία – Tierra y Libertad», την οποία και ευχαριστούμε πολύ που μας τα διέθεσε.

Οι προβολές ξεκινούν στις 21:00